

ZVON

říjen 10/2006

1
Říkej si co chceš. Tak to prostě bývá.
Na sedmero zámků zamčeno je přání.
Sen a skutečnost se v jednom slově skrývá,
nehleď na vodu. Příběh skryje tání.

2
V momentu, ve kmitu křídla včely,
Se všechno změní. Nevyslovené promluví.
Nepropustné hráze povolí a pevnost oceli
roztaví čas. Vpustí tě bez přímluvy.

3
Ze sedmero studní čirá voda prýští.
Lod'ka je touha a žal a slza na tváři.
Jede v ní samotář. Staví u mola, příštím,
Přemluvit ho snad se ti podaří.

4
Říkej si co chceš. Tak to prostě bývá.
Co bylo, je, co je, stane s zas.
Na sedmeru hrázi kvete zlatě jíva,
Za sedmero zámků zve tě jiný čas.

Benedikt se nemá za co omlouvat

PAPEŽ VERSUS MUSLIMSKÝ SVĚT. Byly papežovy výroky, které pronesl na univerzitě v bavorském Rezně, nešťastné? Nebo se nemá za co omlouvat a zaslouží si, abychom mu vzdali úctu? Pochopili jsme jeho slova správně? Hrozí při cestě do Turecka Benediktovi XVI. nebezpečí?

Tomáš Halík, kněz a pedagog: “Kdyby se měl papež změnit v příkryvující loutku, církev ani Evropa by už nemohly být brány vážně.”

Omluvil se papež muslimům dostatečně? Ne, papež se neomluvil, protože nemá za co; vyjádřil jen lítost nad tím, co způsobilo nepochopení jeho slov. Stačilo přečíst celou jeho přednášku, případně přihlédnout ke kontextu jeho díla, aby soudnému čtenáři bylo jasné, že citovanými slovy císaře Manuela nevyjadřoval svůj názor, nýbrž ilustroval mentalitu určité epochy. Kdyby se měl papež změnit v usměvavě příkryvující loutku a v univerzitních přednáškách by se nesměly citovat středověké prameny, aby snad náhodou nepopudily muslimské extrémisty, církev i Evropa by už nemohly být brány vážně. Řezenská přednáška Benedikta XVI. je brilantní filozofický text, který jistě může (a měl by) vyvolat zásadní výměnu názorů – proto byl ostatně prezentován jako univerzitní přednáška – avšak kvůli jiným věcem, než byl onen citát.

Celá přednáška se týkala dvou oblíbených Ratzingerových témat: identity Evropy a vztahu víry a racionality. Profesor, kardinál a nakonec papež nabízí po desetiletí „novou alianci“ náboženské víry a etiky s vědeckou racionalitou, a to proti dvěma krajnostem: proti pozitivistickému mrzačení racionality vyloučením metafyzického tázání a proti odmítnutí moderní racionality a evropského „osvícenského dědictví“ postmoderním multikulturním relativismem. Ratzinger vidí ve spojení biblické víry a řeckého filozofického rozumu nikoliv náhodný a přechodný dějinný jev, nýbrž samu podstatu Evropy, která má být hájena proti dvěma nebezpečím – „náboženství bez myšlení“ a „myšlení bez víry“.

Ve své řezenské přednášce přidává ke své filozofii evropské kultury nový aspekt. Víra vždy spojuje dvě velké náboženské zkušenosti: zkušenost Boží transcendence – Boha, který je „zcela jiný“, větší, než aby mohl být lidmi pochopen, a zkušenost Boží imanence – Boha, který „je nám bližší než naše vlastní srdce“ a který je garantem vnitřního smysluplného řádu veškerenstva, v němž si navzájem odpovídají struktury lidského myšlení a struktury vnější skutečnosti.

Pokus odmítnout řecké dědictví racionality a postavit víru jen na fascinaci nepochopitelným tajemstvím božství (s nímž se prý setkáváme v některých proudech islámského i křesťanského myšlení – třeba u blahoslaveného Dunse Scota) je podle poslední přednášky Benedikta XVI. nebezpečný také proto, že tím může být zeslabena bdělost a kritičnost věřících vůči mocenskému zneužívání náboženství. Papež nechválí středověkého císaře Manuela za jeho tvrdá slova na adresu proroka Mohameda, nýbrž za to, že v kritice tehdejšího šíření islámu mečem jasně (pokračování na str. 3 uprostřed)

Milí přátelé,

28. října bude slavit Česká republika Den samostatnosti. Po 1. světové válce se vytvořil nový suverénní stát – Československo. Na počátku roku 1992 se tento stát rozdělil na dva. Dnešní doba je zcela nová a nepodobná té, která dala vznik novému státu. Pojem samostatnosti-nezávislosti však zůstal aktuální. Kdo by nechtěl, abychom byli jako lidé i stát nezávislí, abychom rozhodovali více či méně o svém osudu. V praxi však víme, že ten menší bude vždy závislý na tom větším. Menší stát na větším. Člověk s nižším postavením na člověku s vyšším postavením. Naše nezávislost bude vždy relativní. A nakonec – i ten mocný stát a vlivný člověk není nezávislý. Má zodpovědnost za toho „menšího“. Je otázkou, jak dalece si to uvědomuje.

Toužím být nezávislý, být milován ... Našel jsem někoho, kdo mně nezávislost dává stoprocentně. Není tu žádný *catch*. Možná, snad jeden by tu byl. A ten zní – *Váš nebeský Otec přece ví, že to všechno potřebujete. Nejprve tedy hledejte Boží království a jeho spravedlnost, a to všechno vám bude přidáno. (Mt 6, 32–33)*

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

(pokračován ze str.2)

prohlásil, že spojovat náboženství s násilím místo rozumné argumentace je nepřípustné, protože „nečinit rozumné věci odporuje podstatě Boha“.

Joseph Ratzinger těsně před svým zvolením papežem udělal evropským ateistům a agnostikům – s odvoláním na Kantovu etiku, na jeho „postuláty praktického rozumu“ – zajímavý návrh: nemůžete-li věřit v Boha, můžete alespoň jednat tak, „jako by Bůh byl“: uskutečňovat tytéž hodnoty, v nichž věřící vidí logický důsledek své víry ve Stvořitele – respekt k důstojnosti člověka a odpovědnost za přírodu, společnost a dějiny. Bod, v němž se setkáváme, je vznešenost rozumu – my v něm vidíme dar a obraz Boha, vy třeba nejvyšší vývojové stadium hmotného vesmíru.

Jistě - papežově vizi evropské aliance víry, rozumu a nejnověji též etiky tolerance a mezináboženského dialogu by bylo možné položit řadu kritických otázek. Věcná kritika však předpokládá přinejmenším jeho nelehké texty pozorně číst a promýšlet. Stojí za to. Vytrhávání citátů, šablonovité obrazy papeže v médiích a honba za skandály přispívají k nedorozuměním, a ty pak v zjitřeném muslimském světě nalézají úrodnou půdu pro patologické reakce.

How it Feels To Be 75 by Father John Catoir (přeloženo z „The Tablet“ vol 99, No 25)

Oslavil jsem své 75. narozeniny, a když se tak dívám nazpět, vidím svého otce v mém věku. Jeho přátelé i on stárli a byli čím dál tím pomalejší, ale jako by si toho nevěšali. Prostě tomu ani nevěřili, že dosáhli toho věku. A tak se cítím i já.

Myslím si, že jsem mladý muž ve starém těle. Víím, že jsem na sklonku svého života, ale raduji se z každého momentu. Jedenkrát budu muset předstoupit před svého Pána, ale já se nebojím. Možná, že bych se měl bát, ale On řekl „Nebojte se“ a tak Ho беру za slovo.

Dovršit 75 let je pro mě nádherný pocit. Děkuji Bohu za život a především za dar víry. Zamiloval jsem si radost a krásu. Vnímám Boha v radosti, kráse, pravdě a v dobrotě neustále.

Je pravda, že moje tělo vysílá nepříjemné signály. Mám artrózu a bolesti. Přežil jsem rakovinu a operaci prostaty. Odstranili mně katarakt a také jsem musel dostat několik nových zubů. Můj humor je však v dobrém stavu.

Někdy se mi zdá, že stojím s rozpraženými rukama před velkým zapadajícím sluncem a něco velkého se má odehrát. Ale nevím přesně co. Doufám, že budu žít do sta let, ale když čtu úmrtní oznámení a vidím, že je tam mnoho mladších lidí než jsem já, cítím, že jsem kandidátem na graduaci.

Musím však přiznat, že moje radost je relativní. Minulý týden mě strašně bolet zub. Nakonec musel jít ven. Je zajímavé, že někde hluboko jsem cítil, jako by se moje duše vznášela. Když bolest ustala, cítil jsem se ještě lépe.

Říkáte si asi, že jsem jako ten muž, kterého se ptali, „Proč se tlučeš do hlavy kladivem?“ On odpověděl: „Víte, já se cítím o moc lépe, když přestanu.“ Určitě vám nepřeji bolavý zub, abyste potom našli cestu k nirváně. Ale myslím si, že je dobré, abychom měli na paměti lidskou bolest. Bolest jednou ustane, zatímco dary, které dostává duše, nám přináší radost za všech okolností.

Moje duše je šťastná. Mohu zpívat a tancovat v duchu, aniž mne někdo vidí. Mnoho let nazpátek jsem se rozhodl být šťastný. Juliana Norwich napsala: „Největší čest, jakou můžeme vzdát Bohu, je žít radostně, protože známe jeho lásku.“ Zkusil jsem to a ono to funguje.

Moje víra v Ježíše Krista mě zachránila před utrpením, které je spojeno se strachem a sebelitostí. Na mou čest můžu teď říci: „Smrti, kde je tvůj osten?“

Svoji knihu *Joy, The Gigantic Secret of the Church's Survival* jsem uvedl citátem papeže Benedikta XVI.: „Rád bych jim ukázal krásu křesťanství. Víím, že v podvědomí mnoha lidí přetrvává názor, že křesťanství staví na zákonech a zákazech a proto je někdy břemenem.“

Papež ví, co to je duchovní radost. Vy můžete také. Věřte mi, že být šťastným je volba a rozhodnutí, ve kterém chci oslavovat Pána v radosti. Takové rozhodnutí zachrání váš život. A Bůh vás ještě více pozvedne.

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Doufat znamená věřit v dobrodružství lásky.

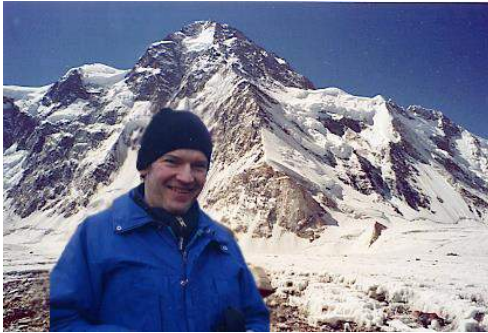
Helder Camara

Velká naděje se nevejde do malé duše.

Jenkin Lloyd Jones

To, co se z lidského pohledu jeví křížem a smrtí, stává se z Božího pohledu proměněním a věčným životem.

Gertrud Le Fort

Minigalerie krajanů Jan Kalousek a K2

S Honzou Kalouskem se známe už sedm let. Je mým spoluhráčem ve volejbale a také mě učil lézt po skalách v New Paltz. Děkuji mu také za to, že mě vzal r. 2002 do Peru, do And. Jako horolezec má za sebou jednu osmitisícovku. V roce 2000 vylezl Cho Oju (8201m).

Tentokrát byla jeho cílem druhá nejvyšší hora na světě K2. Ve vrcholovém týmu byly dvě ženy – Hana a Helena. Dále lékař výpravy Allan, Luis a Honza. V jeho malém bytě na Manhattanu jsme si dali pivo a Honza začal vyprávět. Teď jsem chtěl říci – zavřete oči a představte si, že jste tam spolu s ním. To byste ale nemohli číst. Tudiž, čtěte pozorně a nechte se unést dálkou ...

Odletěli jsme 5. června do Pekingu. Tam jsme přesedli a letěli do velkého města západní Číny Urumqi. Dále jsme se rozhodli jet vlakem, abychom viděli krajinu a projeli místa, poušť Takta Makan a další, jejíž názvy jsem znal z dětství. Vlakem jsme jeli téměř celý den až do města Kashi. Tam jsme byli domluveni s čínskou společností, která nám zajišťovala velbloudy a přesun pod horu. Odtud jsme jeli ještě dva dny džípem, než jsme se dostali do místa, kde končila cesta. Dále jsem pokračovali pěšky a na velbloudech. Celkem nás bylo 10: 5 lidí, kteří jsme se rozhodli vystoupit na vrchol a dalších 5 jako podpůrné družstvo. Dohromady jsme měli k dispozici 22 velbloudů. Šli jsme pět dnů až k hoře. Cesta vedla nahoru a dolů. Nejvyšší sedlo, které jsme procházeli, bylo ve výšce 4900 metrů. Řeky, přes které jsme přešli, byly už docela divoké. Nedaly se brodit a tak jsme museli sedět na velbloudech a ti s námi přecházeli divoké vody. Velbloud je vyšší než kůň. Naklonili se vždycky proti proudu vody a pomalu přecházeli. Celá karavana velbloudů byla navázaná na šňůrkách, které velbloudi měli připevněné za kolíky v nozdřích. Moc se mně to nelíbilo. Honáci zacházeli s velbloudy surově.

Za pět dní jsme došli do čínského základního tábora. Sníh v těchto horách taje až někdy začátkem léta. V druhé polovině června se řeky tak rozvodní, že je nikdo nepřejde. Kdo se chce dostat zpět, musí jednat rychle. V čínském základním táboře byli nějací italští „trekaři“, které jsme ale nepotkali. Pak tam bylo naše podpůrné družstvo, které nám mělo pomoci vynést materiál do dalšího základního tábora, přímo pod horu, tzv. *Advance Base Camp – ABC*. Měli se vrátit zpět spolu s velbloudy, dříve než se řeky úplně rozvodní. Když jsme dorazili na místo, kde už velbloudi nemohli jít a museli jsme nosit materiál sami, poznali jsme svoji chybu. Neměli dostatečné informace: na mapě to vypadalo na jeden den cesty, ale ve skutečnosti byl

ZVON

ABC vzdálen tři dny pochodu. Naše podpůrné družstvo nám tedy skoro nepomohlo. Aby se podívali do ABC, nesli si svoje stany a jídlo a nám pomohli tak s 5 kg. Nebylo to však jejich chyba. Zůstali jsme tedy jenom v pěti. Pomalu jsme vynášeli materiál o váze 750kg do ABC. Pochod jsme si rozdělili na tři mezi tábory. To bylo naše první zdržení.

V základním táboře zůstal čínský kuchař a jeden člověk, který měl na starosti nás hlídat, tzv. styčný důstojník. Bylo to součástí kontraktu. Tito lidé na nás potom dva měsíce čekali, než se my utkáme s horou K2.

ABC byl ve výšce 4900m. Nádherný byl jeden úsek cesty, asi pět kilometrů dlouhý. Po obou stranách byly obrovské *séraky* (sněhové věže, které zůstanou po tání sněhu) – mezi nimi by ses nikdy nevygotal. Jako by tu dálnici někdo vytvořil. Dále jsme si donesli věci na lezení přímo pod horu. Já s Hanou jsme byli víc aklimatizovaní a tak jsme začali lézt první. Musím říci, že hora na nás byla velmi hodná, vždycky nám poslala jenom varování, ale nikdy nám moc neublížila. Šli jsme nahoru, abychom našli cestu, já sedím na *štandu* (jistící stanice) a najednou Hana zmizela v trhlině. Ona se z toho nějak vyhrabala, to bylo první varování. Jdeme zpátky do tábora a do té doby jsem viděl největší lavinu v životě. Prostě slyšíme nějaký hukot a tak se otočíme a vidím takovou obrovskou stěnu. Mně to připadalo jako v tom filmu Dobrodružství Poseidonu, když se na ně valila ta obrovská vlna. Asi by to bylo hodně srandovní, kdyby to někdo natočil. My se koukáme na sebe, potom na tu stěnu asi tak dvacet vteřin, a pak jsme začali šíleně rychle utíkat. Stejně bys tomu neutekl. Naštěstí to zastavilo asi třista metrů nad námi. Ale ten prach, co se z toho zvedl, to jsme se skoro udusili. Vzduch byl přesycený kousky sněhu a ledu. Tak to byl náš první den.

Druhý den jsme vyšli s Hanou a natáhli jsme první dva fixi, tzn. 200m. Jdeme dolů celý šťastní. Říkáme ostatním, že je to dobrý, zítra půjdeme všichni a natáhneme další fixní lana. Následující den přijdeme a lana tam nejsou. Přesně na to místo padla lavina a pohřbila naše lana. Tak jsme koukali na tu stěnu a začali jsme asi 300m víc vlevo. Asi třetí den jsme byli já, Allan (doktor) a Louis ve žlabu. Helena byla za námi. Najednou nad námi spadla obrovská lavina. Sérak, který se utrl, padal stejným žlabem ve kterém jsme byli my. Doktorovi to zlomilo kost v zápěstí, takže nemohl točit rukou. Já jsem dostal tři bomby do hlavy. Bylo to podruhé v životě, co jsem padal v lavině. Helena to viděla a říkala, že jí bylo zle. Myslím si, že mně moji rodiče zachránili život. Nikdy jsem moc nebyl zle z helmou, ale věděl jsem, že tady helmu budu potřebovat. Zatelefonoval jsem jim, ať mně pošlou helmu, co jsem ještě nosil v Tatrách, takovou starou. Oni mně chtěli udělat radost a tak mně poslali „High-tech“ novou helmu. Určitě, kdybych měl tu starou, tak tu nejsem. Kus ledu mně praštil do brňavky a celý den jsem necítil ruku. To bylo varování číslo dvě. Pak jsme se z toho zotavili, lezli jsme dál. Postavili jsme camp 1. Přespali jsme tam s Hanou. Asi za dva dny tam přijdeme a camp byl zasypaný lavinou. Naštěstí jsme měli lopaty a stan zachránili, všechno však bylo promočené. Zase to bylo varování, kdyby to spadlo v noci... Louis si potom začal stěžovat na meniskus a nosil méně. Dohromady jsme pak natahali asi dvacet délek fixních lan. Dostali jsme se do

výšky 6800m. Nastala paradoxní situace. Bylo furt hezky. Hana naměřila v ABC 38 stupňů C. Stěna pomalu začala tát. My jsme měli zimní fixi. Tzn. všechno do ledu. Ráno bylo všechno zamrzlé a museli jsme z ledu vysekávat lana. Odpoledne, když se do toho opřelo sluníčko, tak okolo nás tekly vodopády. Nebyly to ani vodopády, takový granulovaný sníh, který se pomalu posouval dolů. To všechno bylo ve 50 až 60 stupních sklonu. Nad námi začaly padat kameny, které po stoletích vytály z ledu. Byly to kameny velké jako stůl. Když už jsme chtěli stavět camp č. 2, ráno, najednou se podívám nahoru a obrovský kámen padá přímo na mě, nevěděl jsem co mám dělat, zavřít oči... Asi deset metrů nade mnou s kámen roztrhl. Dolů jsme také nemohli slaňovat, naše štandy nedržely. Při jedné cestě dolů našeho doktora zasáhly tři kameny, jeden do břicha, jeden do holenní kosti, bylo to tak vážné, že byl vyřazený a rozhodli jsme se opustit horu. Byli jsme vlastně už jenom tři, já, Helena a Hana. Bylo už konec července a my jsme byli asi tak ve dvou třetinách hory. Slezli jsme dolů a začalo nás to mrzet, že to tak lehce vzdáváme. Doktor nám řekl, že nám pomůže, i když byl skoro invalida. Tak jsme tři dny odpocívali. Pak jsme se vypravili nahoru a zjistili, že naše věci, které jsme měli vyneseny pro další cestu, lana, stany a jídlo, byly pryč. Trhlina která tam byla, se ztratila, horní část se posunula dolů a pohřbila naše věci. Už předtím jsme o nějaké jídlo přišli. Museli jsme pak přistoupit k přidělování jídla, aby nám to vyšlo na cestu zpět. Definitivně jsme se rozhodli odejít.

Sešli jsme dolů do čínského tábora. Tam nás kuchař a styčný důstojník s radostí a se slzami v očích přivítali. Nás bylo pět a pořád jsme něco dělali, oni však byli sami v poušti přes dva měsíce. Tam jsme pak čekali na velbloudy. Ti měli zpoždění, protože řeky byly ještě pořád divoké. Dva velbloudi jim po cestě uplavali. Oni pak nechtěli jít zpátky. Čekali jsme několik dní, až se řeky uklidní. Vždycky jsme naložili velbloudy, že půjdeme. Dojdeme k řece a oni nám řekli, že je to moc divoké. Tak to trvalo tři dny. Všichni byli nervózní, nejvíc ze všech já. Potom jsme je přemluvili, že půjdeme brzo ráno a natáhneme přes řeku lana. Naštěstí jsme tam přišli ráno v šest. Voda byla menší a velbloudáři nám řekli, že to riskneme. Měl jsem však větší strach než při lezení. Helena se mně smála. Ale víš, sedíš na hřbetě velblouda, který je našťvaný, protože mu tahají za nos, nenávidí vodu, a ty mu svěruješ svůj život. Kdyby on spadl a já se dostal pod něho, tak to nepřežiju.

Jinak na celé té expedici byla zajímavá ta odloučenost. Vlastně skoro dva a půl měsíce jsme nikoho neviděli. Měli jsme sice satelitní telefon, ale ten nám nefungoval, neměli jsme speciální povolení v pohraniční oblasti. To nám kanadský provozovatel neřekl. Kdyby se něco ve světě stalo, my jsme o tom nevěděli. Bylo to velmi náročné na psychiku. Velmi se mně líbila příroda. Je velmi málo míst na zeměkouli, kde je taková odloučenost. Z pakistánské strany tam bylo více expedic, ti si mohli také pomáhat. S čínské strany jsme byli jenom my. Nakonec jsme došli k závěru, že kdybychom se tam vrátili, potřebujeme více lidí, abychom horu zdolali.

ZVON

Nejkrásnější chvíle byly, když zapadalo slunce a hora byla do červena. Můžeš sedět a meditovat o smyslu života, o náboženství. Máš na to čas a nikdo tě nevyrušuje. Horolezectví není jenom, lezení ale poznáš nové kultury, přírodu, ta „omáčka“ okolo... Co je smysl života, co ti dává pocit štěstí. Já si myslím, že náboženství má hodně společného s horolezectvím. Hory jsou takový boží chrám, které postavil ON. Kostely jsme postavili my lidi, abychom Boha uctivali, ale hory jsou ten prvotní chrám. Vždycky se tam cítím nějak blíž k Bohu.

Jak dlouho už lezeš a co tě přivedlo, že jsi doputoval až do USA?

S lezením jsem začal ve svých čtrnácti letech. Poprvé jsme šli s kamarádem na Pálavu. Pak se nám staly druhým domovem Tatry. My mladí kluci s oddílu horolezectví v Brně jsme každý týden lezli po skalách a papaláši zatím popíjeli v hospodách. Měli aspoň splněnou činnost. Dokonce jsem se dostal do juniorského výběru, měli jsme jet do Švýcarska. Já jsem už od patnácti let plánoval, že uteču, nenáviděl jsem komunismus. Můj otec byl voják z povolání a tak jsem také poznal, jaká je to pakárna. Nejdříve však jsem chtěl utéct přes Bulharsko. Ale tam nás chytili. Šli jsme přes pohoří Pirin. V domnění, že už jsme za hranicemi, jsme se objímali. Pak jsme šli dál, ale v tom jsme ještě museli projít elektrickými dráty, tam nás chytili. V Brně jsem pak byl tři měsíce ve vazbě. Dostali jsme jenom podmínku, to všechno vyběhal otec. Jinak bychom asi seděli. Když podmínka skončila, šel jsem si pro pas. Bylo mně řečeno, že pas není moje právo, ale že je za odměnu. Štěstí ale bylo, že v těch letech někdo vymyslel společná víza. Tak jsem se dostal na společné vízum do Jugoslávie. Přes Triglav jsem přešel do Itálie. To bylo roku 1982. Tehdy jsem se bál jít do USA, protože nám říkali, že tu lidi umírají hladem. Chtěl jsem jít do Kanady. Kanada měla však uzavřenou kvótu. Musel bych čekat až do dalšího roku. Rozhodl jsem se odjet do USA. Doma jsem nedostudoval geologii. Tu jsem si dostudoval až tady v New Yorku.

Honzo, díky za krásné vyprávění a přeji ti hodně úspěchů v lezení a také v osobním životě.

Fr. Antonín

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry

XXVI.

Vedľa studne bola zrúcanina starého kamenného múru. Keď som sa na druhý deň večer vracal od svojej práce, videl som z diaľky malého princa, ako sedí hore. Počul som, ako hovorí.

„Tak ty sa na to už nepamätáš? To predsa nebolo presne tu!“

Nejaký hlas mu zrejme odpovedal, pretože malý princ namietol:

„Ale áno, je to ten deň , ale nie to miesto...“

Kráčal som ďalej k múru, ale nikoho som nevidel ani nepočul. Malý princ zasa niekomu povedal:

„...uvidíš, kde sa v piesku začína moja stopa. Tam na mňa čakaj. Budem tam dnes v noci.“

Bol som už len dvadsať metrov od múru a stále som nikoho nevidel. Po chvíli mlčania malý princ ešte dodal: „Máš dobrý jed? Si si istý, že ma

nenecháš dlho trpieť?“ Zastal som, srdce sa mi zovrelo, ale stále som nič nechápal.

„A teraz odíď!“ povedal. „...Chcem zliezť dolu!“

Pozrel som sa k múru a vyskočil som! Proti malému princovi sa dvíhal jeden z tých žltých hadov, ktoré vás dokážu zabiť za pol minúty. Vytiahol som z vrecka revolver a rozbehol som sa. Ale had, len čo ma začul, tíško vkĺzol do piesku ako vodomet, keď opadáva, a náhlivo sa pretiahol pomedzi kamene, zanechávajúc za sebou iba ľahký kovový šuchot.

Dobehol som k múru práve včas, aby som zachytil do náruče svojho malého princa, bledého ako sneh.

„Čo to znamená? Ty sa dávaš do reči s hadmi?“

Rozviazal som mu žltú šatku, ktorú stále nosil na krku, navlhčil som mu spánky a dal som sa mu napiť. Neodvažoval som sa ho na nič viac pýtať. Vážne sa na mňa díval a objal ma okolo krku. Cítil som, že jeho srdce bije ako srdiečko postreleného, zomierajúceho vtáčika.

Povedal mi: „Som rád, že si prišiel na to, čo tvojmu stroju chýba. Budeš sa môcť vrátiť domov...“

Potom smutne dodal: „Je to oveľa ďalej... a oveľa ťažšie...“

Cítil som, že sa deje niečo nezvyčajného. Stískal som ho v náručí ako malé dieťa, a predsa sa mi zdalo, že sa zosúva kamsi dole do priepasti a ja nemôžem nič urobiť, aby som ho zadržal...

Jeho pohľad bol vážny, zahľadený do veľkej diaľky:

„Mam od teba barančeka. Mám debničku pre toho barančeka. A náhubok...“ Clivo sa usmial.

Dlho som čakal. Cítil som, ako sa mu krv pomaly vracia do žíl.

„Ty si mal strach...“

Mal strach, ale tichučko sa zasmial: „Dnes večer sa budem báť oveľa viac...“

Opäť ma zamrazilo pocitom niečoho neodvolateľného. Uvedomil som si, aké by to bolo hrozné, keby som už nikdy nepočul ten jeho smiech. Bol pre mňa ako studnička v púšti.

„Chcem ešte počuť, ako sa smeješ...“

Malý princ mi však povedal: „Dnes v noci to bude rok. Moja hviezda bude presne nad miestom, kam som vlni spadol...“

„Povedz mi, že to bol len zlý sen, to s tým hadom, so schôdzkou a s hviezdou...“

Neodpovedal mi na otázku.

Povedal: „Nikdy nevidím to, čo je dôležité...“

„Pravdaže...“

„Je to ako s tou kvetinou. Ak miluješ kvetinu, ktorá vyrástla na niektorej hviezde, rád sa v noci dívaš na nebo.“

Všetky hviezdy rozkvitajú kvetmi...“

„Pravdaže.“

„V noci sa budeš dívať na hviezdy. Tá moja je primalá, aby som ti ju mohol ukázať. Je to tak lepšie. Moja hviezdička bude pre teba jednou z mnohých hviezd. Budeš sa teda rád dívať na všetky hviezdy. Všetky budú tvojimi priateľkami. A ešte ti dám darček...“

(pokračování příště)

Český biskup monitoruje dodržování lidských práv v cizině

Mučení, několikaleté držení na samotkách, sexuální zneužívání - v takových podmínkách živoří podle katolického biskupa Václava Malého vězni v iránských kriminálech. Bývalý disident, který koncem sedmdesátých let zažil komunistické vězení, vyzval po dvoutýdenní návštěvě islámského Íránu mezinárodní organizace, aby se začaly zabývat otřesnou situací v tamním vězeňství.

Vzemi, které vládne fundamentalistický prezident Mahmúd Ahmadínežád, je podle Malého několik stovek politických vězňů. "Vězeňství je mnohem horší, než tomu bylo za totality u nás," řekl biskup, který se v Íránu setkal s několika rodinami politických vězňů.

Malý v posledních letech cestuje do zemí, kde jsou porušována lidská práva, a o svých zážitcích pak informuje veřejnost. Byl už na Kubě, v Bělorusku, Moldavsku a Číně. V Íránu se zajímal také o postavení žen a tamní nevelké křesťanské menšiny. Ačkoli se islámský režim snaží oživit fundamentalistické cíle islámské revoluce z roku 1979, v běžném životě se mu to podle Malého daří jen částečně. Zvláště mladí lidé se jen neradi vzdávají vymožeností, na které si navykli v minulém režimu, kdy se země více otevřela světu. "Dokonce jsem viděl i dívky a chlapce, kteří se drží za ruce. Dívka, kterou by při tom přistihla mravnostní policie, může být podle zákona zbičována," vyprávěl Malý.

Po nástupu Ahmadínežáda k moci se rychle zhoršuje postavení dvousettisícové křesťanské menšiny. "Křesťané nesmějí šířit svou víru, nemohou rozvíjet charitativní činnost, nesmějí být státními zaměstnanci. Za kontaktování muslimských rodin hrozí vyhoštění, za konverzi muslima ke křesťanství je trest smrti," upozornil biskup.

Přes to všechno podle něj Írán není nebezpečná země pro turisty a tamní společnost není vůbec fanatická nebo nenávistná vůči Evropanům. "To je jen stereotyp, který známe z televize," soudí Malý.

Blahopřejeme

Dne 16. září 2006 si Dana a Tomáš Brabec řekli své ANO na celý život v kostele Panny Karmelské v Astorii. Celá krajanská rodina vám přeje vše nejlepší. Děkujeme za pomoc v kostele

Koncem srpna jsme se rozloučili s manžely Františkem a Marií Daňkovými. Po více než padesáti letech v New Yorku se rozhodli odjet do rodné obce Dolní Němčí, kde chtějí nadále žít. Budou nám v Astorii chybět. Za celou krajanskou rodinu jim děkují za vše, co udělali pro komunitu a přejí pevné zdraví a přijetí v rodné obci.

Fr. Antonín

Něco pro zasmání**Heaven or Hell? A Senator's Just Reward**

When a U.S senator died and went to get his eternal reward, St. Peter told him, "You have a choice. Do you want heaven or hell? Since the senator had trouble making up his mind, St. Peter briefly showed him each.

First, they went down, down in the elevator to hell. When the door opened, however, the senator was delighted to see a beautiful golf course. "Oh, there's one of my senator friends; there's another. All the senator are her and there's the president. And they're eating my favorite food-lobster tails." Then they went up, up in the elevator to heaven. The people there were talking, singing, praying and playing harps and even dancing.

"Which do you want, heaven or hell?" St. Peter asked.

The senator replied, "I love to play golf, and there's all my senator friends and the president. I choose hell."

So down they went again. Satan opened the elevator door and said, "Welcome. Glad you voted for us."

"Oh," said the senator. "It's smelly and smoky and why are the senators eating from the garbage can? Where is the golf course?"

Satan replied, "Oh, we were just campaigning!!! Glad you voted for us."

Submitted by Dr. George J.Svejda

Myšlenka dne:

„Myslím si, že lidé by měli chodit bosí, protože je to opravdu mnohem zdravější. Například já, když se ráno vzbudím obutý, tak mě pak celý den ukrutně bolí hlava a ještě ke všemu mám hroznou žízeň...!“

Česká mše svatá ve Washingtonu

V neděli **8. října v poledne** budeme mít v naší národní kapli mši svatou slouženou dp. Antonínem Kocurkem z New Yorku. Prosíme naše krajany, aby se v hojném počtu zúčastnili této mše svaté konané v naší české duchovní tradici. Za výbor české národní kaple vás všechny upřímně zvou Col. Al Brož (USAF Ret.) Tel. (703) 698 5318; Dr. George J. Švejda, PhD. Tel. (301) 421 9417.

Slavnost Všech svatých a Památka všech věrných zemřelých

Je dobré a velmi prospěšné vzpomínat na zesnulé v modlitbách, prosit Boha, aby jim dal život věčný, abychom se s nimi jednou setkali v Božím království. Jména zemřelých, za které chcete nechat sloužit mši svatou v měsíci listopadu napište na přiložený leták (druhá strana pozvánky na Martinské Hody). Pošlete jej na moji novou adresu.

Our Lady Queen of Martyrs

Fr. Antonin Kocurek

110-06 Queens Blvd., Forest Hills, 11375 NY

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci říjnu:

Stanislav Kotyza 1. října, Liduška Tydlitátová 3. října, Vít Fojtík 6. října, Marie Sedláčková 9. října, Tina Pasáček 10. října, Jarda Nehybka 13. října, Stefany Kubick 15. října, Miroslav Lebeda 20. října, Eva Večeřová 25. října, Margaret Holubář 26. října, Věra Kutilová 27. října, Marie Jelínková ml. 30. října

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Charles a Rose Drha, Joseph a Gita Hlavinka, Raisa a Ladislav Jan, Henry Marek

Mše svaté v říjnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Oct-06	Za krajanskou rodinu	
03-Oct-06	Za Bohuslava Rychlíka	rodina Hnízdova
05-Oct-06	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	Irene Mergl
08-Oct-06	Za krajanskou rodinu	
10-Oct-06	Za bratry Vavrouchovy	Eva Vavrouch
12-Oct-06	Za živou a zemřelou rodinu	manželé Daňkovy
15-Oct-06	Za manželé Sedláčkovy , 59. výročí svatby	rodina Sedláčková
17-Oct-06	Za Dp. Aloise Vyoralu	Eva Vavrouch
18-Oct-06	Za zemřelého Jaroslava Marčíka	Věra Marčíková
22-Oct-06	Za zemřelé rodiny Smrčkovy a Pavlicovy	Božena a Petr Smrčka
24-Oct-06	Za Mariu a Pavola Kačmárovy	rodina Hnízdova
29-Oct-06	Za zemřelé rodiče a sestru, a za zemřelé příbuzenstvo z obou stran	Jerome Minister

Krajanské bohoslužby **každou neděli v 10.30, v dolním kostele Our Lady of Mount Carmel 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102.**
Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel/Fax: (718) 575 8959**

E-mail: anthony57@msn.com http://www.zvon.info

Slovenská mše sv. **každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) http://www.stjohnnepomucene.org**